शाखान्तरे त्रयः केशिन इत्याम्नानात्। ते च देवाः 'प्रथमाः' इतरेभ्यो देवेभ्यः पूर्व्वं प्रवृत्ताः। 'केशिनः', 'ये', 'सत्रम्', 'आसत' अनुष्ठितवन्तः, 'यदिदं' जगद्, 'विरोचते' विशेषेण प्रकाशते, तदिदं सर्व्वं 'येभिः' यैर्देवैः, 'आभृतं' सम्पादितं, 'तेभ्यः' देवेभ्यः, 'घृतेन', 'बहुधा' बहुप्रकारं 'जुहोमि'। हे देवाः केशिनः, 'इमं' राजानं, धनपुष्ट्या बलेन च संयोजयथ॥

अथ द्वितीयमाह। "नर्त्ते ब्रह्मणस्तपसो विमोकः। द्विनाम्नी दीक्षा वशिनी ह्युग्रा। प्र केशाः सुवते काण्डिनो भवन्ति। तेषां ब्रह्मेदीशे वपनस्य नान्यः" इति। 'ब्रह्मणः' परिवृढात्, एतस्माद्वपनादृते अभिषेकाख्यव्रतरूपात् 'तपसः', 'विमोकः' विसर्गः, समाप्तिः, नास्ति। उपक्रान्तं हि व्रतं समापनीयम्। अस्य चाभिषेकाख्यव्रतस्य वपनेनैव समाप्तिः। व्रतरूपा चेयमभिषेक'दीक्षा, 'द्विनाम्नी' नामद्वययुक्ता, तस्याश्च 'वशिनी', इत्येकं नाम, तया हि सर्व्वाः प्रजाः वशीक्रियन्ते, 'उग्रा', इत्यपरं नाम, तया हि दीक्षया शत्रवोऽभिभूयन्ते। दीक्षाया द्विविधव्रतत्वं सोमप्रकरणेऽप्याम्नातम्। एतद्वै सुजघनं नाम व्रतमिति प्रथमम्। एतद्वै क्षुरपविनाम व्रतमिति द्वितीयम्। अतोऽस्य व्रतस्य समाप्तये वपनं कुर्य्यात्। अस्य राज्ञः 'केशाः', 'प्रसुवते' प्रकर्षेणात्यन्ताः वर्द्धन्ते, अतएव 'काण्डिनः' बहुसमूहयुक्ताः, 'भवन्ति'। 'तेषां' वर्द्धमानानां बहुसमूहयुक्तानां केशानां 'वपनस्य', 'ब्रह्मेत्' प्रजापतिरेव, 'ईशे' समर्थो भवति। 'न', तु 'अन्यः', कश्चित्। तस्मात्प्रजापतिरूपोऽयं पुरोहितः वपनं करोत्वित्यर्थः॥